

ОО1.

ПОДАРУНОК ГАЛИНИ КОНОНЕНКО

У Тараса Шевченка є про Катерину.

І в мене є про Катерину.

І також, вважай, поема.

Шевченко свою повчав, аби не довіряла
москалям і нікуди з ними не їхала.

Моя ж Катерина навпаки — мала прокласти
шлях до столиці імперії, аби мене там приголубили.
В університеті імені Ломоносова.

Зізнаюсь: свою «Катерину» я писав не сам.

Навіть узагалі не писав.

Зробила це улюблена викладачка ботаніки
й живопису Галина Олексandrівна Кононенко. Аби
послав я на творчий конкурс МДУ щось солідніше,
ніж учнівський твір на довільну тему.

І я послав. Хоча римована розповідь про вояж
цариці не сподобалась.

Роз'їжджає, бач, нашими краями і всьому дає
імена.

Наче вона Бог.

Соромно було чуже посылати, та ще більше —
образити вчительку.

До столиці римована цариця довезла, проте
вступних іспитів я не склав.

Але в аналах університету досі значуся
співавтором «Катерини».

Навіть — автором.

002.

КОЛИ ВОЛОДИМИР ВІСОЦЬКИЙ ЩЕ НЕ ВМІВ СПІВАТИ

У Москві, крім Леніна, я знав Халмурзаєва.

Про Ташмірзу було написано на папірці рукою сусідчinoї доньки, яка повернулася з Індії. На випадок переночувати.

Ще був Євген Євтушенко. Проте я сумнівався, що він устиг повернутися з кориди, про яку розповів у журналі «Огонек» для сільської бібліотеки.

До Леніна я не пішов. Замість нього обмацав щербатий цар-дзвін і зазирнув у плюгаву цар-гармату.

Ташмірза розчинив у окропі кубик, схожий на іриску «Киць-киць». Сказав, що воно — суп, лише без картоплі.

Довелося випити — я встиг заночувати в аспірантській кімнаті.

Замість Євтушенка мені показали Вісоцького. Він сідав у таксі, і я побачив тільки праву штанину.

Услід штаням хлопці зітхнули: джинси.

А пісню про спринтера наспівав увечері Аркаша Воловник з міста Ступине, товариш по вступному нещастю.

Вісоцький мені не сподобався.

Він не мав ні слуху, ні голосу.

ООЗ.

СПОРОЖНІЛА ДУША ОЛЕКСАНДРА ПУШКІНА

Поетам у селі важко.

Дуже важко.

Особливо — взимку.

Коли моркву викопано, буряки звільнено від
бадилля і складено в бурти, кукурудзу виламано і
почищено.

Тієї зими спорожніли не лише казенні квартири,
де жили привезені на сезонні роботи учні міського
профтехучилища.

Разом з ними спорожніла моя душа, а слова
припинили римуватися.

Римам потрібен душевний трепет.

Без нього вони на папір не ляжуть, а лігши —
не злетять і над городом.

Римам для народження подавай живу душу.

А вона — поїхала разом з усіма.

Лишивши поганеньке фото з навкіс підрізаною
чорною, наче галчаче крило, чолкою.

Мені засталися спорожнілій степ і безлистий
яблуневий сад.

І високі дими над дахами присмирілих хат.

Але про все це встигли понаписувати Кольцов
з Єсеніним.

Тож я взяв «Кайдашеву сім'ю» та й сів біля вікна
чекати весни.

Порожній, наче Пушкін після вірша до Анни
Керн.

004.

ГОНОРАР ДЛЯ МИКОЛИ ТІШАКОВА

Першого вірша я склав у другому класі.

Послінивши обгризеного невідомо ким
хімічного олівця.

Сталося це перед грубою, на коричневій
табуретці.

Тобто — увечері.

Вірш проріс на незадрукованому полі газети.

Стояв я навколошках, газета була «Правдою» —
тож вірш вийшов про високе.

І — коротенький. На чотири рядочки.

Більше на газетному полі й не помістилося б.

Моя слава розкотилася наче горох. На всю хату.

Що, крім слави, за вірші належить гонорар,
я дізнався пізніше.

На вісімнадцятиліття редактор районної газети
«Маяк комунізму» Микола Тішаков подарував мені
книжку з написом:

«Пиши стихи. Карпей над каждой строчкой.

Я все сказал. Я ставлю точку».

Це був вірш.

— А тепер — біжи, — сказав.

— Куди? — не зрозумів я.

— У гастроном.

Я приніс дві пляшки горілки.

Не знаю, чому саме дві. Проте вийшло по одній
за рядок.

Редактор сковав гонорар у сейф.

Як і належало маститому поету.